

guillem colom i ferrà

pregó de
setmana
santa

felanitx, 1961

A la Confraria de Sant Agustí,
capdavant de les solemnitats de
Setmana Santa.

amb tot l'afecte de

en

Guillem Colom
felanitx, 1961

guillem colom i ferrà

pronuncià aquest pregó

en el convent

de sant agustí

el divendres de passió

felanitx, 1961.

Reverends Senyors,
Excel.lentíssim Senyor,
Poble de Felanitx:

Set-cents anys complits de vida compta la parroquialitat de la vostra esglèsia, que data dels temps llunyans de la conquesta de Mallorca pel rei En Jaume I, durant el regnat del qual se li assignà el solar per a la seva edificació i se la dotà amb béns propis, gràcies a la munificència dels darrers conqueridors. Segons l'acta de donació de l'alqueria anomenada Perrina com a dot de la vostra primitiva esglèsia, sota el títol de Santa Maria, el vostre primer nucli de població ja tenia parròquia formada, rector i titular reconegut en la data remota del 17 de les calendes d'abril de 1233. Fundada i dotada per D. Nuño Sans, oncle del Conqueridor i ascrita al monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona, ⁽¹⁾ la millor prova de la gran estimació que aquest poble meresqué del nostre gran rei En Jaume i del seu egregi fill, fou l'insigne privilegi de donar-li per escut les barres de Catalunya i, a sobre d'elles, com sobre el millor trofeu, la figura del Santíssim Sagrament, símbol de la fe dels nostres avis, per demostrar que Felanitx fou el primer dels pobles forans a on triomfà la religió cristiana. ⁽²⁾

---

(1) V *Historia de Felanitx* per D. COSME BAUÇA I ADROVER, PVRE, tom II, Imp. de B. Reus, Felanitx, MCMXXI, pag. 185.

(2) V *Glorias de Felanitx*, per J. A. PROHENS, citades per D. COSME BAUÇA en la seva *Historia de Felanitx*.

Felanitx, terra de gràcia, ungida tan d'hora amb l'oli del sant crisma! Sota el dosser blau del teu cel, net de boires hivernals, tot un poble desvetlat s'arremolina avui a l'ombra pacífica de les teves muntanyes acollidores, que s'alcen al teu entorn com una gran tenda bíblica que desplegàs l'ampla falda per celebrar-hi la gran Festa dels Tabernacles. Festa major encara és la que avui ha de celebrar aquest poble. Estam en plena vigília de la gran Setmana Santa, i tota aquesta terra sembla vibrar d'adoració pressentint el pas august de la Sang preciosa de Jesucrist que, enclavat de mans i peus i amb sa corona d'espines, ha d'atravesar en processó dolorosa la daurada quietud dels carrers colrats del poble. Tot està ja preparat per al gran epitalami d'aquest Espòs de Sang, i les roses i els lliris de tota aquesta encontrada despleguen al sol llurs túniques, tenyides amb tan encesa púrpura com mai no la vestí Salomó enmig de la seva glòria. El vostre blat ja madura per a la Fracció del Pa, i fins el solemne frontis de la vostra esglèsia s'alça als ulls del viatger con la colossal custòdia d'un gran altar eucarístic. Tot el qui arriba al poble sent avui l'emoció del qui s'acosta a un temple. A la llum del sol que el daura, el Puig de Sant Salvador s'alça embadalit i extàtic, i com d'un gran encenser munta una ona de perfums primaverals de l'entranya de la terra, mentre la vostra parròquia eleva solemnement el Pa i el Calze eucarístics dalt la seva alta façana, endomassada amb la púrpura de la posta. És la vigília solemne de la Setmana Major, de la Setmana Santa, que avança amb la creu als braços desplegant sos estendarts:

*Vexilla Regis prodeunt,
fulget crucis misterium
qua vita mortem pertulit
et morte vitam protulit. (1)*

---

(1) *Himne de Vespres*, de la setmana de Passió.

I per això sentim al fons del cor palpant diví
estremiment que ens traspassa el cos i l'ànima,
aquest misteri

...«diví
en el camp, en el vent i en les plantes,
i en la magestat de les pedres santes
que s'alcen en temple, en miç del camí» (1)

I heus aquí que per aquest camp transfigurat
i sota aquest cel clar de primavera, palpitant d'a-
les angèliques que vénen a consolar l'agonia de
Jesús dins l'hort, avancen cada any vers nosal-
tres amb un renovat fervor les figures eternes de
la Passió i la memòria dels succeïts dolorosos
que tengueren lloc el darrer any (Setmana de Pas-
sió) i la darrera setmana (Setmana Santa) de la
vida mortal del Salvador. A mida que s'acosta el
desenllaç fatal del drama del Calvari, el cel de
l'Església esdevé més ombrívol (2) Com en els dies
de mal temps, vèim acumular-se a l'horitzó si-
nistres núvols carregats de tempesta. El llamp
de la Justícia divina és a punt de caure per atè-
nyer el Redemptor que, per amor del seu Pare i
nostre, es va fer home revestint-se dels nostres
pecats com d'un mantell d'oprobri a fi de poder-
los portar sobre la creu en la seva pròpia carn (3)
i destruir-los amb la seva mort:

*Mors et vita duello
confluxere mirando.* (4)

Lluitaren vida i mort en lluita sense mida...
Però, d'aquesta lluita, Jesús en surt triomfant. Ell
entra a Jerusalem, el Diumenge del Ram, com un
conqueridor, aclamat i ja coronat de palmes i llo-
rers, «senyals de la victòria que anava a recollir:» (5)

(1) JOAN MARAGALL, *Lo diví en el Dijous Sant, poesies*, I. Gustau Glll, editor, Barcelona.

(2) DOM GUÉRANGER, *Année liturgique: Temps de la Passion*, Ch. III.

(3) I S. PERE, 24.

(4) *Seqüència de Pàsqua.*

(5) Oració de la benedicció dels Rams.

Gloria, laus et honor tibi sit, Rex Christe Redemptor! (1)

canta l'Església en la processó d'aquest dia, entre un desmai de palmes i branques d'olivera:

Hossanna Filio David! Benedictus qui venit in nomine Domini! (2)

Però poc dura aquest esclat d'hossannes i lloances populars. El mateix Evangeli que ens mostra Jesús aclamat pels jueus com a Rei d'Israel, ens el mostra poc després aixecat de la terra per ésser crucificat. (3) Jesús va a morir com el gra de blat de la paràbola que, si tomba a terra i no mor, roman isolat i estèril; però, si mor, aleshores goixa abundantament i lleva moltes espigues. (3) A la processó triomfal del Dia del Ram segueix el cant de la Passió segons Sant Mateu. Cantada per tres cantors, segons costum introduïda a Mallorca a mitjan segle XVI, és un record de les antigues representacions que altre temps se feien a tot arreu dins les esglésies. Abolides aquelles, els Framenors franciscans introduïren en el segle XVIII el costum del dotze sermons, seguint les estacions del Via-Crucis pel voltants de la parròquia. Hi anaven gran nombre de penitents, i al darrera, tot el poble.

Felanitx que sempre professà tanta devoció al Camí de la Creu, com es potveure en el seu Calvari i en les estacions de pedra de Santanyí que ornen encara avui dia molts dels seus carrers, no va quedar mai enra en aquestes processons penitencials, sellades, ara fa un segle, amb sang mateixa del poble. Tots teniu a la memòria el capvespre tràgic del 31 de març del 1844. No li planquem avui un pietós record. El Via-Crucis d'aquell any, amb les vexil·les, els clergues, els penitents

---

(1) *Himne a Cristo-Rei*, atribuït a TEODULF, bisbe d'Orleans, nat vers l'any 760, de noble família visigòtica.

(2) Ant. de la benedicció dels Rams.

(3) S. JOAN, 12, 24 i 25.

i gran part del poble, ja havia recorregut la primera, la segona i la tercera estació, voltant el Pla de la Font de Santa Margalida, i embocava en aquell punt el carrer Major. El coremer, al peu de la quarta estació, anava a començar el seu sermó, que esdevindria històric, commogut davant aque-desfilava la processó, destacant-s'hi al fons, amb baix, al peu d'aquella atapeïda selva humana, des damunt l'antic cementeri de la parròquia. A persones, gran part de les quals estaven arraïmalla multitud de gent, que no baixaria de tres mil sa túnica morada, peu descalç, cadena al coll i coronat d'espines, el Salvador de les ànimes, amb la creu damunt l'espatla i entremig de dos lladres que mostraven en ses mans els instruments de la passió, Obrint-se pas entre la gentada, portada en son tabernacle, la Mare de Déu sortia a l'enquatre del seu Fill: amb la cara trasmudada i el cor traspasat de dolor, semblava demanar al poble:

«No n'haurieu vist Jesús,
el meu fill tan estimat?»

Tothom semblava respondre:

«—Oh Senyora, un n'és passat:
no crec que sia fill vostre,
massa està desfigurat» ⁽¹⁾

En aquell instant un renou de mort es deixa sentir entorn, un renou de terratrèmol que en furiós trebolí sacsa, enfonsa i esllavissa el terror circundant. Un crit general d'esglai ressona en tot el contorn, que gela el cor de la gent. La timba del cementeri vell s'enderroca tota d'un cop, i darrera ella envesteix una mola de terror esqueixat que malmet horriblement els qui hi estaven damunt i enterra en un instant el qui restaven davall... ⁽²⁾

---

(1) *Els Passos glosats*, versió replegada a Felanitx.

(2) V. BARTOLOMÉ MESTRE. *Memoria*, citada per D. COSME BAUZA en la seva *Historia de Felanitx*.

Quatre-centes-catorze víctimes quedaren soterrades en un tancar i obrir d'ulls i cent-norantatres malmeses o afollades, a més de molts d'altres ferits. No hi hagué edat ni sexe que no pagàs allí el seu tribut de sang:

«Oh paret, amb quina vista
es poble t'ha de mirar!
Passant per davant, dirà:
aquí morí mon germà.
I un altre li respondrà:
sa meva esposa hi quedà,
i d'aleshores ençà
pas una vida molt trista»... (1)

—s'exclamava un glosador de Sóller, commogut de tal dissort—. I una filla d'aquest poble se'n lamentà amb una cobla que tothom encara sap de cor:

«Es dia del Ram a vespre
Felanitx estava trist:
no hi havia casa oberta
on no hagués mort o ferit. (2)

Veritablement és just, digne i saludable —per dir-ho amb paraules litúrgiques— dedicar avui una recordança a tots els nostres germans que aquí colaren la vida en tan santa avinentesa i en dia tan senyalat. Ells ens precediren amb el signe de la fe i dormen un somni de pau. Ells passaren d'un sol cop del Mar-Roig a la Terra promesa, després d'haver rentat els vestits amb la Sang de l'Anyell i, en bon dia del Ram, celebraren ja la pasqua a l'eternal Jerusalem. Que Déu els hagi donat el refrigeri etern de la llum i de la pau!

Després del diumenge del Ram, el Dijous Sant ha estat sempre un dels dies més solemnes

---

(1) V. LITERATURA POPULAR MALLORQUINA, tom I: Gloses d'En Pau Noguera i Ripoll (a) SAROL. Sóller, imp. de «La Sinceridad», 1900.

(2) Atribuïda a *Madò Meravella*.

dins el poble cristià. En els segles XIII i XIV, acabat l'Ofici i estotjat el Santíssim per a les funcions del divendres, els feels es passaven l'horabaixa en oració. Introduïts els Monuments a finals del segle XIV, ⁽¹⁾ s'instal·là a l'altar major de les parròquies la Casa-Santa, a on es reservava l'Hòstia consagrada durant vint-i-quatre hores, il·luminant el Monument amb gran profusió de ciris i atxes i guarnint-lo de tota casta de flors. L'església romania oberta tota la nit, i dos sacerdots agenollats al peu de l'urna, vetlaven per torn el Santíssim. Més tard, en molts de pobles, foren substituïts per quatre o vuit centurions, que es tornaven per parelles. Horabaixa, tenien lloc els «Misteris» o «Entremesos sagrats», representacions en vers al·lusives a la passió de Nostre Senyor o a la institució de l'Eucaristia.

Aquestes representacions foren abolides en el segle XVI per haver degenerat en abús, i per donar més importància a les processons, especialment a la que, amb motiu del culte a la Sang, s'instituí l'any 1564.

Aquesta processò sortia de la parròquia a encesa de llums, com ho fa encara avui dia. Passava pel carrer Major, pel del Juavert, per dins el Convent, pels Quatre Cantons, per davant C'an Ferrandell, pel carrer de l'Abeurador, de les Eres, per les timbes de la Creu Nova i pel Carrer Nou. La presidia la figura de la Sang, portada sota pal·li pels jurats de l'Ajuntament. En temps primer hi anaven homes i dones i, perquè ningú no hi deixàs de dur ciri, es repartien candeles als pobres a càrrec de l'obreria anomenada de la «Lluminària del Dijous Sant». ⁽²⁾ que durant tot l'any recollia diners per a la cera i altres despeses que, quan no bastaven, es cobrien del fons de la

(1) VILLANUEVA, tomo XXII, pág. 192

(2) V. *Historia de Sóller en sus relaciones con la General de Mallorca* por D. JOSE RULLAN. PBRO. Palma. Imp. de Felipe Guasp y Vicens. 1876, p. 490.

vila. A darrera seguien les confraries dels gremis portant el seu Sant Cristó, que després substituïren pels actuals Passos. Entre aquestes confraries, antiquíssimes a moltes parròquies, hi havia la dels Peraires, la dels Teixidors, la dels Moliners, a més de les de Sant Antoni, del Roser, de Sant Pere i de les Animes. Rivalitzant en esplendor, els majordoms d'aquestes confraries anaven vestits de blanc, color que en el segle XVIII canviaren pel negre.

Amb els confreres dels gremis alternaven els anomenats «Penitents de Sang». Eren els «Empalats» i els «Assotants», que donaven a les processons el caràcter emocionant de les antigues penitències públiques. Uns i altres anaven nus de cinta en amunt i duïen les espatles plenes de sang, dels assots que se donaven. Els «Empalats» —com indica el seu nom— portaven un pal de fusta o un parpal de ferro atravesat sobre les espatles, amb els braços i les mans lligats a damunt amb cordes, presentant tot l'aspecte de Sants-Cristos ambulants. Molts defallien a mitjan camí, i els qui els acompanyaven els havien de socórrer. ⁽¹⁾

Vet aquí un espectacle —altretemps tan corrent— que avui en dia ens espanta, a nosaltres, homes de comoditats i de mol·licie extremades: aquests penitents mig nus que feien brollar sang viva de la seva carn malmesa a cops de corda i disciplines, entre els versicles d'un *Miserere* penitencial. Sembla que fou al poble de Graus (Catalunya) que es constituí el primer estol de penitents, del qual havia de prendre forma el sagnant seguici que acompanyà Sant Vicents Ferrer en el curs de la seva dilatada carrera apostòlica. Aquesta milícia penitencial —exclama Henri Ghéon— no podia néixer més que a Espanya; lo més es-

---

(1) V. *Historia de Sóller en sus relaciones con la General de Mallorca* por D. JOSE RULLAN. PBRO. tomo II, Palma. Imp. de Felipe Guasp y Viceus. 1876, p. 487.

trany, però, del cas és que reclutà adeptes a tot arreu de l'Europa cristiana. La suscità un sermó de Sant Vicents improvisat dins una plaça, envoltat d'una multitud de nobles i pagesos, de monjos i captaires, de bona i mala gent. D'aquella plaça es desprenia un olor de pecat. Per aquell poble Sant Vicents havia fet tronar núvols de foc, remogut les lloses dels sepulcres i convocat els morts amb els vius dins la vall de Josafat; havia obert el cel i destapat l'infern. Amb gest enèrgic havia apuntat els elegits i amenaçat els condemnats: els prevaricadors, els adúlter, els assassins, els blasfems...

¿Qui resistiria aquest espectacle que els atenyia a tots? Les dones se desmaiaven, ploraven els infants, un home queia de genolls. Un estremiment d'horror i de vergonya corria de cap a cap de l'assemblea, la doblegava com un camp d'espigues madures, i tots clamaven en veu alta:

—No! No volem això. No ho hem volgut mai. Callau, per Déu, callau!

—Així, doncs, què voleu? —els respongué Sant Vicents—. Penitència?

—Penitència, sí! Penitència!

I ja no hi hagué més que una veu entorn d'aquesta paraula. Tots ploraven, rugien, s'agafaven de mans. L'home que es postrà el primer sota el pes de la seva consciència, es redreçà cop en sec, s'arrancà els vestits, i amb la seva corretja de couro s'assotà violentament. El seguí un altre i un altre; foren vint, foren cent, guanyats pel contagi dels remordiments i l'espant. Plogueren els cops i brollà arreu la sang...⁽¹⁾

L'experiència penitencial del poble de Graus,

---

(1) HENRI GHEON, *San Vicente Ferrer*, E. P. E. S. A., ediciones y publicaciones españolas, S. A. Madrid, MCMXLV, pp. 60-70.

que tant influí en la reforma dels costums per onsevulla Sant Vicents passà, acabà per establir-se, per incorporar-se al programa de les grans assemblees religioses i de les inacabables processons que es formaven, commogudes, a Espanya, a Itàlia, al Llenguadoc, a Bretanya, onsevulla el Sant posàs els peus. D'aquí sortí la confraria dels «assotants», espècie de Tercera Ordre de la Penitència ambulat, que resava, dejunava, dormia en terra, feia vot de pobresa i vivia solament d'almoïna; confraria, certament, més per admirar que per imitar avui dia, i que no posam en consideració sinó per a millor comprendre el seu ardent esperit de contrició i penitència, que pogué fer possibles manifestacions tan heroïques de pietat i sacrifici, en un temps —altrament tan consemblat al nostre— de confusió i de cisma, de llum i de tenebres, de pietat i d'escàndol, de grans pecadors i grans sants ..

Idèntiques cerimònies a les que, per millor seguir la cronologia de la Passió, es celebren ara l'horabaixa del Divendres Sant, tenien lloc abans el matí dins totes les parròquies. Les principals eren la Missa del Catecúmens i l'Adoració de la Creu. La primera part de la litúrgia actual recorda les reunions que havien lloc els dissabtes dins les sinagògues. Les primeres comunitats cristianes, compostes de jueus conversos, se n'inspiraren cristianitzant-les; aviat se'ls ajuntà el sacrifici eucarístic: és la missa dels Catecúmens o de Pressantificats. La nit del dijous al divendres es passava antigament en vigília, llegint-se tota la passió segons els quatre Evangelistes, dividida en dotze lliçons. Seguia l'Ofici del dia a l'hora de costum, però sense oblació ni sacrifici. Les oracions, que es segueixen a les profecies i a la passió segons Sant Joan, a favor del papa i de les jerarquies de l'Església, del Catecúmens i necessitats, dels heretges i cismàtics, dels jueus i dels idòlatres, daten almenys del segle V dins l'Es-

glèsia romana. Antiquíssima és també l'adoració de la Creu, que remunta el seu origen al costum que hi havia a Jerusalem en el segle IV de venerar aquest dia la Vera-Creu, mentre es cantaven en grec el «Improperis» que Jesucrist dirigeix al seu poble infeel. No es celebrava missa, perquè el cruent holocaust consumat en tal dia excusava la seva mística representació; però, per mantenir la devoció dels feels, s'introduí el costum de l'esglèsia oriental de que un sacerdot combregàs sense consagrar, sumint l'hòstia guardada des del dia abans en el Monument, lo qual s'anomenà Missa de Pressantificats. ⁽¹⁾

Respecte a les funcions de l'horabaixa, en 1559 trobam encara una data per a la representació dels «Misteris» o «Entremesos sagrats». A entrada de nit, es feia una processó consemblant a la del dijous, però més curta i amb assistència dels «Assotants», que és probable que no canviàs de forma fins que s'introduí el «Davallament», cerimònia que tengué el seu origen a Itàlia, que es practicava a la Seu des de finals del segle XVII, i que es celebrà a Felanitx fins a l'any 1759 segons la partitura que compongué el rector Mayol, amb un pròleg escenificat on figuraven Sant Pere, Sant Joan i la Mare de Déu, Pons Pilat i el seu servent, Josep, Nicodemus i el Centurió. La música anava a càrrec de la Capella del Sant Cristo. ⁽²⁾ Es tractava d'una peça de teatre religiós, rebroll de les antigues representacions sacres del segle XVI, tan corrents aleshores dins les esglèsies. Després del «Davallament», es feia, com encar ara, la processó del «Sant Enterro». Sortia a boca de fosca i anava pels carrers Major, de Roca Boira, d'En Vaquer, per davant c'an Ferrandell i voltava el Pla de la Font. Hi anaven també els gremis amb els seus penons, el Batle,

---

(1) V. DOM GASPARD LEFEVRE, *Missel quotidien et Vespéral*. Abbaye de San André Zevenkerken Lophem-Les-Bruges (Belgique).

(2) V. la *Consuetudina* de l'Arxiu de la Parròquia.

el Retgidor Major, que duia una bandera negra en senyal de dol, la Mare de Déu de les Dolors i finalment el Sant Cristó mort dins el seu sepulcre, que portaven quatre eclesiàstics amb capa i estola negra, fins a deixar-lo dins el Convent, on esperava fins al dia de Pàsqua la seva triomfal resurrecció.

L'endemà, Dissabte Sant, abans del segle XIV, els feels passaven tota la nit vetlant dins l'església. S'hi beneïa primerament el foc nou per encendre altra vegada les llànties apagades el dia abans en senyal de dol; es beneïa el ciri pascal, que en forma d'una gran columna de cera cremava tota la nit; i es beneïa finalment la font del Baptisme, precedint la cerimònia la lectura de dotze profecies; i entraven seguidament al baptisteri els catecúmens, que eren successivament baptisats, i confirmats quan hi havia el bisbe. A l'alba, començava la missa matinal coincidint el cant del *Glòria* amb l'hora de la resurrecció del Senyor. En el segle XIV l'església llatina tralladà aquestes cerimònies al matí del dissabte, fins que el papa Pius XII, de santa memòria, restablí de bell nou la litúrgia antiga, que ara de cada any es celebra amb més concurrència de feels.

Quan aquesta litúrgia es celebrava el dissabte dematí, la missa es deia a l'hora de Tèrcia. Aleshores, al toc de *Glòria*, els centurions acabaven dins les parròquies la seva guàrdia rigorosa, començada davant el Monument i continuada al peu del sepulcre, entorn del qual s'havien instal·lat després del sant enterro. La seva fuita aparatosa, corrent cap a la sacristia entre el toc de les campanes i la trompeteria de l'orgue —últim record de les antigues representacions—, constituïa la nota còmica que en aquell temps de fervor ingènua feia les delícies dels petits i dels grans.

L'endemà de bon matí, a la sortida del sol, la processó del dia de Pàsqua, sota un cel cristal·lí de primavera, ressonant d'alegre repicar de campanes i dels ecos triomfals del «Regina coeli, laetare», mentre la Mare de Déu baixava l'escala emmurtada de la parròquia per anar a trobar el seu Fill ressuscitat que venia del Convent...

I aquest era el punt final de la vostra Setmana Santa, descrita a grans pinzellades, que vosaltres de cada any renovau amb major esplendor, i amb nombre sempre creixent de novelles confraries. A dins ella resta inclosa, com dins el seu millor estoig, tota l'essència més íntima, tot l'esperit cristià d'un poble que, com el vostre, l'ha viscuda ben de cor a través de set centúries.

Avui Poble de Felanitx! que inunda les nostres ciutats i els nostres camps la riuada universal, uniformadora dels pobles, que ens arriba des de fora, jo et prec des d'aquest lloc sagrat que, a través de totes les innovacions, vulguis conservar dins ella el seu antic esperit, aquell esperit fervent d'un poble feal a les seves creències, als seus costums i a les seves tradicions. Esforça't en renovar, millorar i enriquir la teva Setmana Santa a mida dels teus nobles anhels, però conserva'n l'essència, aquesta essència immortal de pietat secular que, quan passa la Sang pel silenci perfumat dels teus carrers florits, a l'ombra del Puig Verd, del Calvari i de la Mola, fa caure de genollons tot un poble que l'adora. Poble que ha regat la sang dels teus fills contemplant la Passió, que tens per corona el Puig de Sant Salvador que ungeix de pietat tot el poble i la seva encontrada, que serves com a reliquia de fidelitat, el castell de Santuerri —pedra d'escàndol pels rebels i esperança pels lleials de tots els temps—; no renunciis mai aquesta herència de pietat ancestral, tan singularment manifestada pels teus avantpassats els dies de

Setmana Santa. Vulgues-la pura i sens màcula en les seves manifestacions i plena sempre del seu alt sentit litúrgic. No la deixis profanar amb possitures exòtiques, que res no tendrien que veure amb l'esperit ascètic dels seus fundadors. Lluny de vosaltres tot quant pugui entelar el sentit autèntic de les vostres processons! Que davant el seu pas solemne s'aturi sempre el galop vertiginós que pertorba els nostres dies. I que a través de totes les vicissituds del temps, del món i de les seves mudances, res no pugui alterar mai la pau, la contrició i el místic recolliment de la vostra Setmana Santa que, com un vas de devoció, ha de deixar sempre més tot el poble ressonant de salms penitencials i ungit amb tot l'aroma de l'alabastre evangèlic.

I ara, reverends senyors, autoritats i poble de Felanitx, gràcies per la vostra benevolència, en nom propi i en nom de la Confraria de Sant Agustí, capdavantera d'aquestes solemnitats!

LAUS DEO

